

Університету 75 років

Восени 2014 року ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» відзначає свій 75-річний ювілей. Наш університет має багату історію та традиції. Його витoki беруть свій початок у далекому 1939 році, коли у невеликому курортному затишному місті Слов'янську було створено вчительський інститут. На той час він нараховував 250 студентів. Для порівняння – у 2014 році навчається вже близько 8000 студентів на 12 факультетах.

За час свого існування ДДПУ перетворився на великий навчальний заклад, відомий не лише в Україні, а й у Європі та світі. Його головним надбанням є науково-педагогічні кадри, які на різних етапах розвитку університету вирішували складні проблеми і досягали поставлених цілей.

Також, його багатством є його випускники, які працюють у всіх ланках освіти: у дошкільних закладах та школах, у вищих навчальних закладах України і багатьох державних органах, включаючи вищі ешелони влади. Багато хто з них стали відомими вченими, докторами і кандидатами наук, заслуженими працівниками у різних галузях. Наші випускники ставали переможцями спортивних змагань всіх рівнів, включаючи Олімпійські ігри. На їх честь у багатьох країнах світу піднімали державний прапор України, звучав державний Гімн.

У 1985 році Слов'янський педагогічний інститут вперше вийшов на міжнародну арену, уклавши договір із Магдебурською вищою педагогічною школою імені Еріха Вайнерта (Німеччина).

Сьогодні університет співпрацює з багатьма вищими закладами Європи і світу.

З 1.06.2012 року в історії університету розпочався новий етап його розвитку. На базі Слов'янського державного педагогічного університету і Горлівського державного педагогічного інституту іноземних мов було створено Донбаський державний педагогічний університет.

Одним із найстаріших факультетів нашого університету є факультет дошкільної освіти та практичної психології. У 1961 року дошкільне відділення було відкрито у Донецьку, а з 1965 року засновано факультет на базі цього відділення і переведено його у Слов'янськ.

Мрія людей – бачити Землю прекрасною і квітучою, плідною і мирною. Нехай же на Землі буде мир, буде злагода, світло і щасливо живеться дітям! Нехай ця мрія втілюється у життя кожного з педагогів і батьків.

Знати своє минуле, жити сьогоdnішнім і вірити у майбутнє – у цьому наша надія і опора.

*М.Б.Головка, канд. пед. наук,
доцент кафедри дошкільної освіти
Л.В. Крайнова, канд. пед. наук,
доцент кафедри дошкільної освіти*

26 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ДОШКІЛЛЯ В УКРАЇНІ

БУТИ СИЛЬНОЮ ЧИ СЛАБКОЮ – ЛЮДИНА ОБИРАЄ САМА

Цією статтею ми починаємо цикл матеріалів, присвячених одній з найсуперечливіших, найактуальніших та багатогранніших проблем – проблемі морального розвитку особистості.

Сучасне життя загострило суперечливість багатьох понять, у тому числі, понять сили і слабкості. Навряд чи знайдемо серед сучасних дошкільнят того, хто не мріє стати найсильнішим. Схвальне прагнення. Але для чого? Маленькій дитині складно усвідомити, для чого людині

дається сила: щоб усіх перемогти і вбити чи щоб захистити слабких.

Сила, як і слабкість, – міра прояву активності. Погляньте уважно навкруги і всюди її знайдете. Є сила природи, людини, духу. Складніше за все зробити сильним дух і волю. На жаль, перед очима дитини сьогодні безліч прикладів, коли сильним людину робить наявність зброї, а не її робота над своїм самоудосконаленням. Адже відомо, що щоб стати сильним по-справжньому, для цього необхідно навчитися переступати через своє «Не могу» і «Не хочу», навчитися долати труднощі.

Пропонуємо вам обговорити з дітьми цю важливу проблему та на прикладах проявів сили і слабкості у природі, соціумі, внутрішньому світі людини примусити її замислитися, як насправді стати сильною людиною.

У чому сила вітру? Урагани, торнадо, шторми мають страшену силу: перевертають кораблі, як маленькі дощечки, руйнують будинки, навіть цілі міста здатні стерти з землі за хвилини. Водночас вітер може бути і слабким – у пекучий день легенький дотик вітерцю можна просто не помітити. Сильний тривалий дощ, такий, мов би з відра, здатний накоїти біди, спричинити повінь. А спокійного рясного дощичку з нетерпінням чекають пересохлі квіти. Сильний сніговий укриває землю величезними кучугурами, а ніжний, слабенький сніжок дає змогу помилуватися на танок і кружляння сніжинок.

А ще сила життя в єднанні: слабкі струмочки об'єднуються в могутній потік, що все здатний зрушити на своєму шляху. І на відміну від одинокої тонкої берізки березовий гай здатен протистояти сильним вітриганам. Так само і люди. Якщо вони об'єднують свої зусилля у спільній справі, будь що здатні подолати, адже разом ми – сила.

В кожній людині також живуть сила і слабкість водночас. Сила може бути в руках чи в ногах, таких людей називають силачами, багатирами. Сила в руках допомагає виконати найважчу роботу. Спортсмени-важкоатлети піднімають величезні вантажі. Сильні ноги мандрівника, скалолаза дають йому можливість долати дистанцію у сотні кілометрів, ставити спортивні рекорди. Інших людей вирізняє сила розуму. Вони можуть розв'язати найскладніші завдання. Але головна сила – сила духу і волі. Якщо дух сильний, будь-які перешкоди, розчарування, труднощі і навіть падіння людини не злякають. Сильний поміркує над причинами своєї невдачі, спробує ще раз, а потім ще раз і обов'язково досягне своєї мети.

Сила дає впевненості у власній спроможності, незалежність у виконанні будь-якого завдання, додає сміливості, забезпечує захист, сила – показник здоров'я. Сильна людина – це передусім здорова людина, яка має міцну статуру, загартована, наповнена життям. В історії народу саме такими були биліни герої – Микита Кожум'яка, Альоша Попович, Ілля Муромець. Міцне здоров'я додає сильній людині впевненості і сміливості. Сильному немає необхідності ховатися від ворогів, тремтіти від найменшого шурхоту, несподіваного звуку, відусюди очікуючи неприємностей.

У суспільстві стосовно сили і слабкості склалися міфи, усталені в думки, які нерідко бувають помилковими.

Міф 1: Хто більший, той і сильніший

Так передусім вважають слабкі й маленькі: мишка боїться kota, зайчик – лисиці, маленькій дитині, дійсно,

стає страшно поряд з дорослим драчуном. Вважають, поки не зрозуміють, що СИЛА НЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД РОЗМІРУ. Природа надає нам численні приклади того. Пролісок – маленький розвідник весни, хоч і тендітний, а має силу встояти проти морозу й снігу. Мурашок – один з величезних трудівників планети, може підняти вагу, який переважає його власний у кілька разів. Травинка, яка пробивається крізь асфальт, також повинна мати величезну силу, як і джерельце, що пробиває свою дорогу крізь товщу ґрунту. Отже, ЛЮДИНА САМА ВИРІШУЄ, ЯКОЮ ЇЙ БУТИ – СИЛЬНОЮ ЧИ СЛАБКОЮ.

Міф 2: Слабому сильним не стати ніколи

Нерідко малюки за найдрібнішим приводом шукають захисту в дорослого чи сильнішого за себе. Ви можливо багато разів чули: «Скажи їм, нехай дадуть мені погратися машиною!», «Накажи їм звільнити для мене гойдалку!», «Забери в них мою книжку!». Ой, малюки! Вони ще не можуть зрозуміти, що від того, що хтось робить щось за тебе, твоя сила не збільшується. ТВОЯ СИЛА ЗНАЙДЕТЬСЯ І ПРОЯВИТЬ СЕБЕ, ЯКЩО ТИ САМ СПРОБУЄШ ВИКОРИСТАТИ СВОЮ СИЛУ. Найслабкіший обов'язково стане сильнішим, ніж раніше, якщо знайде в собі мужність захистити слабшого за себе, відкриє в собі спроможність допомогти слабшому за себе, якщо знайде в собі рішучість вчинити так, як не вчиняв ніколи, зможе сам прийняти сміливе рішення.

Міф 3: Сила має бути злою. Сила, щоб інші боялися.

Туземці мають звичку розмальовувати собі обличчя, щоб їх боялися. Окремі малюки також відразу показують свої кулаки, щоб вдати себе сильними і злими. І малі, і слабкі спочатку можуть, дійсно, їх перелякати. Проте не допоможуть ані маска, ані костюм злодія, якщо в душі немає справжньої сили. Запам'ятай: ЩОБ СТАТИ СИЛЬНИМ, МАЛО ЗМІНИТИ ЗОВНІШНІСТЬ, ТРЕБА ЗМІЦНИТИ ДУХ.

В житті людини не всі завдання їй під силу. Тому стати сильною їй допомагає техніка. Екскаватори важко працюють на гірничих видобутках, трактори і комбайни виконують величезну роботу на полях. В роботі по господарству ми також нерідко запозичуємо силу в техніці: пилосос, кухонний комбайн, пральна машина, вантажний ліфт у будинках. Але пам'ятаємо: техніку придумала сила розуму людини. Отже, слід розвивати свою силу розуму, щоб також в майбутньому вона допомогла розв'язувати складні завдання.

С.М. Курінна, доктор пед. наук, доцент, завідувач кафедри дошкільної освіти,

Н.В. Гавриш, доктор пед. наук,

професор кафедри дошкільної освіти,

О.І. Міхеєва, старший викладач кафедри дошкільної освіти

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Чи розмовляти з дітьми про війну?

Нам випало жити у складний час. Я не знаю, хто сьогодні готовий правильно розставити акценти, надати об'єктивну оцінку всьому, що відбувається. Можливо, все стане більш зрозумілим через роки і десятиліття. А поки що багато хто з нас, українців, знаходиться далеко не в позитивному стані, без впевненості в завтрашньому дні, відчуває свою безпорадність, незахищеність себе і своєї родини, переживає бурю пристрастей і найгостріших емоційних хвиль. Ще гірше тим, хто не день і не тиждень живе в ситуації справжньої війни або майже війни. Маю на увазі мешканців сходу України, простих громадян, які опинилися між декількох потоків вогню і реального, і емоційного, і політичного. Важко дорослим, а ще гірше дітям. Як захистити їх? Як мінімізувати страшний чорний слід війни в душі?

Можна було б перемовчати, оминати цю страшну тему в розмові з дітьми, пересидіти лихий момент день-два, переключивши їх від жахливих реалій життя на звичні для них мультяшні страхи, але рахунок вже пішов не на дні, не на тижні, а на місяці... На весь час не сховаєшся. Жити

треба. Йдеться не про дрібні неприємності окремих сімей – у тривозі, очікуванні великої біди, в ситуації жорсткої інформаційної плутанини живуть цілі міста і села. Тема війни – основне, про що говорять сьогодні дорослі. Це не можуть не відчувати діти, не можуть не переживати таку ж, а то й ще більшу тривогу. Вони не лише переживають. Діти виносять з неї уроки. Тільки які? Мабуть, це залежить від дорослих.

Один зі знайомих хлопчиків, якого за погану поведінку, можливо частенько лякали, мовляв, прийде... і ось тобі буде, видно саме так уявляв собі того, хто прийде як справедлива кара. І коли дитина побачила вочевидь страшених людей у чорному зі зброєю, у чорних наліпках на обличчях, вирішила, що час розплати настав: «Скажи їм, що я більше не буду погано себе поводити. Нехай вони уходять!» – ридала дитина до вечора. Для маленького пасажира поїзда, який на станції зустрічали такі ж страшні військові зі зброєю, собаками і в чорних масках, – поява цих людей стала таким стресом, що дитина кинулась назад у вагон, голячи: «Мамо, я не хочу вмирати! Закрий мене, спаси, це вже війна?».

А для когось дії агресорів стали прикладом для наслідування. Весь світ облетіли кадри майдану, на яких видно хлопчика років дев'яти зі шкільним рюкзаком за спиною, який піднімає з землі каменюку і кидає у людину! На обличчі немає ненависті, просто цікавість. Така реакція – страшніше-страшного! На жаль, ми поки що цього не усвідомлюємо до кінця. Дехто вбачає в цьому прояв патріотизму (до речі, значення цього терміну спалювали остаточно). Не згодні. Перш за все, це прояв лютої безглуздої руйнівної ненависті, агресії, за наслідки якої ніхто відповідальності не понесе. Тільки уявіть собі, які уроки винесе дитина з цього епізоду свого життя!!! Ще більш потворна аналогічна сцена проявилася в історії з трирічним хлопчиком, який щиро жалівся виховательці: «Ми вчора з татом і мамою ходили гуляти в парк, де барикади. Тато і мама кидали в міліціонера камінням, а мені не дозволили!». Як бачимо, дорослі не рідко самі культивують або попускають ненависть, яка незалежно від того, на кого вона спрямована, сіє в душу дитину жакливе зерно. Ми зараз не говоримо про політичні симпатії, проте включати дітей у сцену диких шаманських стрибків з прокльонами іншої нації, схвалювати й підтримувати хорів вигуків антилюдських лозунгів – означає сприяти розвитку в дітях таких нахилів і якостей, які не можуть бути сумісними з гуманізмом, милосердям, добром. Сьогодні без жодної власної думки, просто з цікавості, дитяча ручка з каменюкою піднялася на іншу людину, завтра вона може піднятися на кожного з нас.

Більшість дітей перелякана новинами з інформаційних каналів, як п'ятирічна Настуся, без кінця запитує одне і те саме: «Це вже війна? Всі помруть?», потім повертається до діда і благаючим голосом, склавши не по-дитячому ручки: «Діду, ти такий розумний, а я ще така молода! Я так не хочу вмирати! Придумай що-небудь!!!». Страх – найпоширеніша реакція дітей, яку можна спостерігати. Хлопчики щось бурхливо обговорювали, від їхньої купки рішуче відходить Дмитрик, іде до мене, затуливши вуха. Питаю, що трапилося. Відповідає: «Не можу чути більше про війну. Там смерть, а мені дуже страшно!»

Але багато дітей, які рано подорослішали, змогли скласти свою картинку, сформувавши свою власну позицію. Так, нещодавно, збираючись на мітинг і пояснивши дітям смисл цього багатолюдного зібрання, запитала в них, що вони хотіли б, щоб я переказала там людям. І почула: «Скажи, щоб вимкнули війну. Страшно жити на білому світі!» (Дмитрик Ц.), «Скажи, щоб розігнали барикаду, бо мене бабуня не пускає у бібліотеку» (Дмитрик К.), «Я боюсь цих барикад. Там такий майданчик, іграшок багато, а підійти страшно. Бабуся також боїться» (Даша), «Скажи їм, що не можна знімати на телефон, як убивають людину. Треба зупинити вбивство, а не стояти і дивитися. Це погано» (Влад).

Серед сюжетно-рольових ігор дітей останнім часом поширюється гра у війну з елементами жорстоких вбивств, причому діти націлено обирають свою роль: «Буду майданістом!», «Я – за правосеків», «Я Беркутом не хочу, їх побили». А як реагувати на малюнки, заповнені танками, убитими?

На жаль, все, що зараз відбувається в соціальному вихованні дітей, в більшості своїй націлено на руйнування, а не на створення, що є символом продовження життя. Ми сьогодні в результаті багатомісячних суспільно-політичних подій вже маємо покоління дітей-підлітків, стартовими для дорослого життя в яких стало переконання «РУЙНУЙ, І НІЧОГО ТОБІ ЗА ЦЕ НЕ БУДЕ». Якщо попустити виховний процес з сьогоднішніми дошкільнятами, буде ще більша біда. На мою думку, має бути добре спланована системна робота, основними лініями якої можуть бути наступні:

Лінія милосердя. У будь-який скрутний час, коли починають хитатися соціальні й правові основи суспільства, і в багатьох людей можливим стає стан паніки, ступору «Що робити? Що з нами буде?», дуже важливо переорієнтувати емоції в інше, більш продуктивне русло, нагадуючи собі, що навколо є багато тих, кому ще гірше за нас, хто потребує реальної допомоги, уваги, турботи.

Правильно зорієнтовані дорослими діти в цілому дуже добре відгукуються на допомогу іншому, виявляють готовність до милосердних вчинків і проявів. Тож наше завдання забезпечити їм та їхнім батькам поле для добродіяння.

Лінія життєвої безпеки і захисту себе і своїх близьких. Обставини буденного життя в майже воєнних умовах максимально вимагають від людей зібраності й уваги. Діти першими мають бути ознайомлені з правилами життя в умовах воєнного часу, але з урахуванням віку. Що стосується «свідомих» дітей, неправильно, намагаючись захистити їх від зайвих переживань, брехати, що «люди в чорних масках – це така гра, театр; вони просто хочуть налякати іменинника»; що навалени барикади, загромодження – «будиночки для бомжів» і таке інше. Неприпустимим є намірене залякування, проте дитина без зайвого драматизму має бути готовою справитися з будь-якою складною ситуацією: швидко перейти вулицю, не підходити до небезпечного кута, триматися за руку тощо. Варто регулярно обговорювати з дітьми способи дій у різноманітних ситуаціях: «Якщо..., то...», коментуючи переваги і недоліки кожного із запропонованих варіантів. Вихователь чи інший дорослий, спокійно зауваживши, що іноді так буває в житті, має зосередитися на тому, чому саме так, а не по-іншому треба вчиняти, діяти; якими можуть бути наслідки порушення правил.

Наступна лінія – правового і громадянського виховання, в напрямі розуміння меж власної свободи серед свобод інших людей. Ми самі незчулися, як трапилося так, що з життя в нормальній державі дуже швидко скотилися в безлад, у якому з нікуди виявилось раптом стільки людей, які вирішили, що закон – це вони самі, що для здійснення своїх найсміливіших мрій (машина, гроші, майно і т.п.) не треба чекати, страждати і працювати. Достатньо зброї і нахабства, а ще закрити обличчя (може, щоб не так було соромно: навіть найгірші не можуть не усвідомлювати, що вони роблять зло) – і все миттю буде твоїм. Можна лише пожаліти наших дітей, дитячі враження яких будуть наповнені і такими прикладами також. Ми не можемо «вимкнути» дитині життя тільки тому, що в ньому стало багато негативу, не можемо одягати їй шори під час руху вулицею, проте ми можемо розмовляти з дітьми про права і обов'язки людини, про межі свободи, які закінчуються там, де починається право на свободу іншої людини. Ми маємо переконати дітей у тому, що життя – найвища цінність, і не менша цінність – гідність людини. Не можна в одному разі знищувати ані одне, ані друге. Треба зробити все можливе, щоб допомогти дитині зберегти свою гідність, цінувати своє життя і життя та свободу іншої людини. Зрозуміло, що нам, педагогам, батькам, передусім треба навчитися самим формулювати ті думки, які ми хочемо донести до наших дітей, важливо самим визначитися, де ти в цих страшних подіях, щоб стати опорою нашим малюкам.

СУМНА ІСТОРІЯ МОЄЇ РОДИНИ

Могла б у нас бути велика родина,
Та тільки бабуся – єдина дитина
Зосталась у ньеньки і татка одна,
Бо інших дітей відібрала війна.
Дві гарні доньки і красень синочок
Цвіли, мов у травні вишневий садочок.
Навчалися в школі вони на відмінно –
Їх щастя чекало усіх неодмінно.
Але не судилось тим мріям здійснитись:
Під ігом фашистським вони опинились.
Війна розлучила щасливу родину,
Забравши в Німеччину доньку Катрину.
Оплакати мати не встигла дитину,
Отримала звістку, що втратила сина...
Ніколи уже не повернуться діти,
Не буде вже мати сміятись, радіти...

Батьки постаріли за мить, як дізнались,
Що тільки могила від діток зосталась.
Далеко-далеко хтось їх доглядає
І квіти травневі завжди покладає.

І знову у нашій країні війна
Вбиває людей, все руйнує вона,
Дітей забирає війна в матерів,
А діти нещасні втрачають батьків.
Люди, схаменіться, плачуть матері:
Ми синів ростили геть не для війни!
Всі чекають миру – дорослі і малі.
Люди, схаменіться, плачуть матері!

*Т. Хорольська, студентка V курсу
спеціальності «Дошкільна освіта»*

«ЗДОРОВИМ БУТИ - ЗДОРОВО»

(творчий проект в старшій групі)

Мета: Розвивати пізнавальні здібності дитини, здатність аналізувати, робити узагальнення, висувати припущення, обґрунтовувати власну думку. Збагачувати практичний досвід дитини, надавати їй можливість виявляти творчу ініціативу, приймати рішення. Заохочувати дошкільнят до досліджень та експериментувань.

Формувати у дітей уявлення про користь та шкідливість різних продуктів харчування, уточнювати знання дітей про правила здорового харчування. Довести необхідність дотримання режиму дня. Розкрити взаємозв'язок між режимом дня і здоров'ям дитини. Закріпити знання дітей про значення сонця, води та повітря для загартування людини. Розвивати у дітей бажання дотримуватися правил особистої гігієни та підтримувати гарний настрій як запоруку здоров'я. Виховувати цікавість до валеологічного фольклору (прислів'я, приказки, загадки про здоров'я).

Продовжувати виховувати свідоме ставлення до свого здоров'я, навчати дітей цінувати його та дбати про нього. Розширювати знання дітей про те, що є корисним, а що – шкідливим для їхнього здоров'я. Пропагувати здоровий спосіб життя. Зміцнювати дружні стосунки між дітьми. Розвивати уяву, мислення, пам'ять, увагу, мовлення, фонематичний слух.

Обладнання: мультимедійне обладнання, лист від Смішариків, корисні та шкідливі для здоров'я продукти харчування, кошики, обладнання для дослідів, годинник «Режим дня», кольоровий сухий душ, фотоколаж, рецепт здоров'я, відео- та звукозаписи, макети книжок для таночку, «дерева порад».

Хід заняття:

Діти під музику «Дружба - не робота» заходять до музичної зали.

Вихователь: Цікаво, хто з друзів міг нас запросити? (підходять до екрану, там Смішарики). Діти, подивіться, може вони щось залишили? (діти знаходять конверт, вихователь читає):

- Дорогі діти групи «Теремок», сподобались вам наші мультфільми? Чи всі наші поради ви виконували? Тоді вам легко буде згадати усі правила здоров'я. Ласкаво просимо до телестудії на зйомку фільму «Здоровим бути – здорово!». Але пам'ятайте, плівку зможете проявити тільки після виконання усіх завдань у студії. Якщо у вас все вийде, ви не тільки переглянете фільм, а й отримаєте головний рецепт

здоров'я. Успіхів вам! Дійте за нашими підказками. Підпис: герої мультфільму Смішарики (вихователь дістає з конверту папірці-підказки).

Вихователь: Ну що, діти, спробуємо? Спочатку давайте з'ясуємо, що означає «бути здоровим».

Полілог на тему: «Що означає вираз «бути здоровим»?»

Вихователь: Мабуть, не випадково з давніх-давен при зустрічі люди бажають одне одному здоров'я. У нашій студії присутні гості. Давайте привітаємося з ними та побажаємо їм здоров'я.

Мовленнєва гра «Привітання – побажання»

Вихователь: Молодці, про здоров'я згадали, з гостями привіталися, здоров'я їм побажали! Ну що, до зйомки готові? Розпочинаємо! Яка ж у нас перша підказка? (читаємо) ВІДЕ-О (на екрані з'являється фрагмент мультфільму «Солодке життя» від Смішариків, де Ньюша бажає для себе багато солодощів).

Вихователь: Як ви вважаєте, чи можна їсти багато солодощів? Чому? (роздуми дітей).

Вихователь: Так, є корисні і шкідливі для здоров'я продукти. Треба знати, як правильно харчуватися. Давайте допоможемо Смішарикам вибрати продукти корисні для здоров'я. Поділимося на дві команди. Одна буде вибирати продукти, які треба їсти кожного дня, а друга – продукти, які бажано вживати іноді. Будьте уважні, на столі є і шкідливі для здоров'я продукти. (Діти по черзі переносять у кошиках продукти зі столу до двох блюд. На столі залишаються шкідливі для здоров'я продукти).

Вихователь: Скажіть, будь ласка, а чим корисні обрані вами продукти? (Діти аргументують якість корисних продуктів).

Морква – поліпшує зір, робить щічки рум'яними, дітей здоровішими.

Яблука – не тільки смачні, а й корисні. В них багато вітамінів, які допомагають працювати всьому організму і переробляти їжу.

Капуста – хто їсть капусту, стає сильним, міцним, стійким до хвороб.

Сік – лікує кашель і горло.

Часник та цибуля – хоч і печуть язик, але вбивають усі мікроби, від грипу захищають; мають летючі речовини, які вбивають мікробів і заживляють рани.

Буряк – допомагає переробляти їжу; сік лікує нежить, головний біль.

Молочні продукти – зміцнюють кістки та зуби.

Крупи – дають сили для фізичної праці.

Риба, м'ясо – необхідні для росту та розуму дитини.

Вихователю: Все зрозуміло, а ось шкідливість залишених вами продуктів ми спробуємо з'ясувати у дослідах. *(Діти сідають за стіл, виконують досліди з газованими напоями типу Кока-Коли та з чіпсами.)*

«Чи корисні газові напої?»

В один пластиковий стаканчик наллємо напій. В інший покладемо лійку з ватним тампоном. Якщо пролити напій крізь ватний тампон, то побачимо, що він став такого ж кольору, що і напій. Цей напій пофарбовано хімічним барвником (фарбою), а не рослинним соком і тому він шкодить здоров'ю людини. А ось подивіться на сік. В нього колір, і запах, і смак інші – натуральні, справжні з яблука чи з вишні. Сік багатий вітамінами, тому він корисний.

«Чи корисні чіпси?»

Візьмемо серветку, притиснемо її до чіпса. На серветці залишаються масні плями. Візьмемо склянку з водою та блюдечко з чіпсами. Покладемо чіпси в склянку, розмішаємо ложечкою. Вода стає брудною від барвників. При смаженні частки їжі горять і утворюють дуже багато шкідливих речовин. Діти, який висновок можемо зробити з дослідів?

Вихователю: Скажіть, будь ласка, чи корисні ці продукти і чому? *(роздуми дітей)*.

Вихователю: Ви зробили правильні висновки. А скажіть, які правила харчування ви знаєте? Правила харчування:

- Їсти треба чотири, а дітям і п'ять разів на день.

- Їсти не поспішаючи, не розмовляючи, а все гарно пережовувати.

- Їжа повинна бути різноманітною.

- Їсти треба в міру, не об'їдатися.

Вихователю: А головне правило харчування таке: «Хто корисну їжу вживає, той здоров'я гарне має».

Наступна підказочка – ЗА-ГАД-КИ. Щоб дізнатися про ще одне правило здоров'я, треба відгадати загадки:

- Гріє, гріє припікає, всіх у воду заганяє *(Сонце)*.

- Нею миємо щодня – це основа для життя *(Вода)*.

- Носом ми його вдихаємо – як побачити, не знаємо *(Повітря)*.

Та це ж наші помічники у загартуванні. Давайте разом згадаємо правила загартування. Роздивіться на екрані фото дітей і надайте їм поради щодо загартування сонцем. *(На екрані зображені діти, що засмагають на сонці без панамок, діти дають власні поради)*.

Вихователю: А які поради дамо цим дітям? Чи можна так поводитися взимку? Підкажіть дітям, з чого треба починати загартування водою, щоб узимку можна було лягати у сніг або обливатися і не хворіти. *(На екрані - різні види загартування водою та снігом, діти обирають їх послідовність)*.

Вихователю: Молодці, гарні поради ви надали для гартування сонцем та водою. А на свіжому повітрі? Для загартування найкраще займатися спортом, фізичними вправами та просто відпочивати. Ви з цим згодні?

А наступне правило здоров'я: «Якщо хочеш бути здоровим – загартуйся!». Давайте і ми з вами зараз відпочинемо, чайку заваримо, а наші гості можуть приєднатися до нас.

Фізхвилинка «Заваримо чай»

А тепер, подивимось яка у нас наступна підказка *(читають) ЗВУ-КО-ВА*. Цікаво, яка ж це *(звук годинника)?* Впізнали? Про що нам годинник весь час нагадує? *(Роздуми дітей)*. Зрозуміло. А коли людина все робить по розпорядку – це і називається жити за режимом дня. Давайте ми з вами зробимо у цій студії годинник нашого режиму дня.

Дидактична гра «Режим дня»

Вихователю: На скільки частин розділено коло годинника? Якого кольору з них кольору? Що це може означати? *(Відповіді дітей)*.

На столі лежать картки, на яких зображені дії дітей впродовж дня. Ви берете по одній та розміщуєте їх на відповідній частині годинника та коментуєте своє рішення. Наприклад: «Ввечері ми дивимось телевізор». Зрозуміли? *(Діти один за одним беруть картки та кріплять їх на годинник)*.

Вихователю: Ось всі і побачили на нашому чудовому годиннику, за яким розкладом ми живемо.

Якщо жити за розкладом – своєчасно їсти, спати, гуляти, грати, – то будеш ба-
дюрим, здоровим, буде гарний настрій, будеш скрізь встигати. Тобто треба виконувати ще одне правило здоров'я: «Хто живе за розкладом, у того здоров'я в порядку».

Вихователю: Подивимось, яку підказку нам ще залишили Смішарики. *(читаємо)* ЧИС-ТО-ТА. В народі кажуть: «Бережи здоров'я змалку». Для того, щоб бути здоровими і ніколи не хворіти, змалку потрібно дотримуватися чистоти – тобто правил гігієни. Треба завжди слідкувати за чистотою свого тіла та одягу. І для цього у людей є багато друзів чистоти або предметів гігієни, які допомагають їм бути чистими. Я пропоную вам пограти у гру «Будинок друзів чистоти». На екрані з'явиться будиночок, в якому живуть друзі чистоти. Я буду загадувати загадки про них, а ви замість назв предметів, будете називати їх адресу – номер квартири, де він мешкає.

Дидактична гра «Будинок друзів чистоти»

Загадки:

- Мию, мию без жалю, мию там, де брудно,
А купатись не люблю, бо від цього худну *(Мило)*.

- Я невтомна трудівниця, вичищу всі зуби.

Хто зі мною поведеться – той здоровим буде *(Зубна щітка)*.

- Багато білих зубчиків для кучерів і чубчиків,

По голівці ходять, волосся до ладу приводять *(Гребінець)*.

- Яким є, таким покаже

І без слів про все розкаже *(Дзеркало)*.

А тепер назвіть повну адресу тих предметів, які нам знадобляться для догляду за шкірою, зубами. Тобто, номер під'їзду, поверху та квартири.

Дидактична вправа «Ознаки предметів»

Вихователю: Давайте поміркуємо, яким рушник можуть бачити наші очі, а яким відчувають його рученята. *(Роздуми дітей)*.

Молодці, ви все правильно назвали. А тепер підкажіть, будь ласка, чи всі ці предмети може використовувати вся сім'я, чи є предмети гігієни особисті, якими може користуватися тільки одна людина. *(Відповіді дітей)*

Бачу, ви знайомі з усіма друзями чистоти і, мабуть, зможете згадати головне правило гігієни: «Чистота – запорука здоров'я». Так, діти, предмети гігієни необхідні нам для підтримання тіла у чистоті, інакше нас атакуватимуть хвороби. Ви так добре розповідали про друзів чистоти, що захотілося зараз же прийняти душ, щоб стало тілу легше і на душі радісно. Як ви вважаєте, це можливо?

Вихователю: А я гадаю, що у кіностудії все можливо.

Дивіться!

Вправа-релакс «Душ задоволення»

Вихователь: Бачу, що у вас після цього чудового душу покращився настрої, ви стали щасливі та веселі, тому я розумію, чому в нас ця підказка – смайлик, що посміхається. Усмішка та сміх впливають на здоров'я людини: вона стає життєрадісною та здоровішою. У народі є прислів'я про веселий настрій та здоров'я. Давайте пограємо з вами, я почну читати прислів'я, а ви їх продовжуйте.

Дидактична гра «Закінчи вислів»

- Сміх продовжує... (*життя*).
- Весела людина... (*здорова людина*).
- Весела думка... (*половина здоров'я*).
- Веселий сміх... (*здоров'я*).
- Немає щастя без... (*здоров'я*).

Вихователь: Молодці. Завжди треба вчитися у всьому знаходити щось гарне і веселе. Давайте спробуємо у простих словах знайти веселий склад і всі разом просміємося.

Мовленнєва гра «Знайди смішний склад у слові»

Хи-трі, по-хі-д, ха-га, су-хе, хо-лод, ха-лат, за-хі-д, хо-ма, ву-ха, му-хи, ти-ха, су-ха-р, ви-хі-д, по-хи-ле, с-хо-пив, хе-кає.

Як у вас весело все вийшло. Недарма кажуть: «Хто у радості живе, того сум не бере». А своїм гарним настроєм ще можна і з друзями поділитися. Наприклад, станцювати для них веселий танок і цим покращити всім настрої.

Танок

Вихователь: Гарний веселий танок у вас вийшов. Ми всі чудово відпочили та розважилися. Ви знаєте, всі підказки Смішариків закінчилися. Всі завдання ми виконали, всі правила здоров'я згадали. У листі сказано, що коли ми все це виконаємо, плівка повинна проявитися. Давайте спробуємо. (*підходять до стіни - на плівці кадри з життя дітей у дитячому садочку*).

Вихователь: Діти, ви впізнаєте героїв цього фільму?

Діти: Так, це ми! (*розповіді й коментарі дітей*).

Вихователь: Так, ми не тільки знаємо правила, а й живемо за ними. Тому, я гадаю, ми заслуговуємо на рецепт здоров'я від Смішариків. (*На стіні відкривають рецепт - читають*). «Наше здоров'я в наших руках». Саме від нас, нашого способу життя залежить наше здоров'я. Як здорово бути здоровим!

Всі: Здоров'я – це сила, здоров'я – це клас, хай буде здоров'я у вас і у нас!

Вихователь: А нашим гостям ми пропонуємо вести здоровий спосіб життя і даруємо їм дерева здоров'я з корисними порадами. На все добре!

В.М. Рагуля, вихователь-методист ДНЗ №3

«Ромашка» м. Слов'янськ,

Л.В. Рабоча, вихователь старшої групи ДНЗ №3

«Ромашка» м. Слов'янськ

СТУДЕНТСЬКА НАУКА

Народна іграшка нашого регіону

Не зважаючи на велике значення народної іграшки у вихованні, на дослідження, що мали місце у вивченні феномену національної іграшки, проблема її застосування як виховного засобу залишається актуальною. Це підтверджується також обмеженим використанням її у широкій практиці, недостатнім вивченням регіонального підходу, зокрема, по відношенню до Східного регіону України.

Зупинимося на особливостях іграшкового промислу Східної України.

В східних районах України (Луганська, Донецька, Харківська області), що межують із областями Росії, мають місце такі назви ритуальних ляльок як Семік, Семічиха, Зозуля, Ржанка.

На сьомий тиждень після Пасхи, який росіяни називали семіковим, наряджали опудала Семіка та Семічиху. Навколо них водили хороводи, ходили по селу, стукаючи палицею по відрі, зупиняючись під вікнами і випрошуючи борощно,

яйця, крупу, сметану, масло для приготування святкових частувань на Зелені свята. Потім зі сміхом та причитанням «ховали» опудала – кидали у воду.

Символічна лялька Зозуля супроводжувала клятву дівчат – подруг у вірній дружбі. Після цього ляльку «ховали». Зозуля мала захищати подруг від зла протягом року, сприяти гарним взаєминам.

Ляльку Ржанку в східних районах України робили на честь закінчення жнив. Несли її селом, супроводжуючи хороводними та танцювальними піснями, після чого урочисто вносили в дім чи на поміщицький двір.

Останній сніп у вигляді «ржанкої баби» зберігали до наступного врожаю, вважаючи, що

у ньому втілюється плодючість, вірячи, що в останньому снопі збирається велика цілюща сила.

Іноді з останніх колосків заплітали «Спасову бороду», «ржану бороду» – аналогію Дідуху, який поширений по всій території України.

На Донеччині були майстри, які знаходили особливий сенс у виготовленні іграшок для дітей. Вправний тесляр вирізував із дерева коника-гойдалку. Таких коників обов'язково купували маленьким хлопчикам, і вони приносили дітям чимало ширшої радості. З-поміж глиняних горщиків, тарілок, гончарі виставляли на ярмарках і півників-свищиків, і крихтний керамічний посуд. Здавна виробляли майстри й іграшки, які рухаються. Весело крутилися маленькі вітрячки, стукали молотками ведмеді-ковалі, танцювали по колу цап з козою.

Шита лялька на Сході України з'явилася приблизно в середині шістнадцятого сторіччя. Прості люди почали виготовляти дешеві, шиті ляльки. Це були ляльки більш

наближені до людей. Традиція робити їх без обличчя збереглася. Народні ляльки шилися з льняного полотна вручну, а потім напихалися соломкою. Такі ляльки були доступною іграшкою для дітей. А от ляльки з Харківщини трохи відрізнялися: вони мали міцний тулуб (здебільшого з дерева), а одяг їх відповідав місцевим звичаям.

Чоловіки теж використовували ляльки. Жінка давала ляльку чоловікові у дорогу, або, коли той ішов на війну. Вважалося, що лялька оберігає чоловіка та нагадує про дім. Отже, народна лялька супроводжувала людину протягом життя.

У наш час відроджується традиційне для Сходу виготовлення іграшок із глини у музеї під відкритим небом в с. Прелесне. До цієї роботи залучаються працівники музею і учні місцевої школи. Як бачимо, народна іграшка має давню історію і процес її вивчення триває і в наш час.

*І.Л. Башкатова, студентка 5 курсу спеціальності «Дошкільна освіта»,
Л.В. Крайнова, канд. пед. наук,
доцент кафедри дошкільної освіти*

Факультет дошкільної освіти та практичної психології ЗАПРОШУЄ НА НАВЧАННЯ

Напрямок підготовки: Дошкільна освіта. Практична психологія

ОКР	Бакалавр	Спеціаліст	Магістр
Форма і термін навчання	денна та заочна / 4 роки заочна (спец.потік) / 2 роки	денна та заочна / 1 рік	денна та заочна / 1 рік
Перелік сертифікатів та вступних випробувань	<ul style="list-style-type: none"> українська мова та література; біологія (профілюючий); історія України / математика. 	<ul style="list-style-type: none"> фахове вступне випробування. 	<ul style="list-style-type: none"> іноземна мова; співбесіда за фахом.

Я – вихователь дітей дошкільного віку

Ні для кого не є секретом, що педагоги м. Слов'янська мають високі результати в роботі і не секрет, що таку базу для талановитих педагогів створив наш факультет дошкільної освіти та практичної психології ДДПУ. Не є винятком і наш дитячий садок №4 «Квітонька», який і сьогодні має тісний зв'язок з науковцями рідної альма-матер. На ідеях педагогів факультету пройшла не одна педрада та надрукована не одна публікація, як в колективі нашого дитсадка, так і за його межами.

Тридцять два педагоги несуть з моменту закінчення вишу і по цей час ідеї гуманного виховання у дитячі серця та родини першого національного дошкільного закладу міста Слов'янська, який був заснований у 1990 році. Шістдесят п'ять закоханих у свою роботу однодумців прищеплюють любов до родини, рідного краю, шанобливе ставлення до представників різних націй, любові до Батьківщини, до України та її різнобарвної солов'їної мови, народних традицій.

Ми пишаємося, що наш садок – це дім, в якому розуміють дитину, допомагають їй стати особистістю, вчать цікаво, радісно і змістовно проживати кожен день, розкривати свої можливості; в якому дитина отримує якісну підготовку до початкового навчання. В нашому закладі, на підготовці 15 років працює «Школа перспективного досвіду» для педагогів логопедичних груп міста у тісній співпраці з кафедрами дошкільної освіти та дефектології.

Це в нашому закладі завідувачка – Калина Ольга Григорівна – енергійний, емоційний і творчий керівник, що має державну нагороду України – Нагрудний знак Софії Русової. Ольга Григорівна теж отримала дошкільну освіту в нашому виші.

Це у нас знаходять спільну мову з родиною через співтворчість, що сприяє соціалізації дитини у сучасному світі, бо тільки в нашому дошкільному закладі працює, поки що, єдиний у місті соціальний педагог, який тісно співпрацює з кафедрою соціальної педагогіки та соціальної роботи.

І до сьогодні існує зв'язок з ДДПУ, викладачами та студентами багатьох факультетів, тому двері садочка завжди відчинені для студентів університету, які приходять на педагогічну практику, бо в нас є що подивитися і чого навчитися.

Педагогічний колектив ДНЗ №4 м. Слов'янськ

Напрямок підготовки: Соціальна педагогіка

ОКР	Бакалавр	Магістр
Форма і термін навчання	денна та заочна / 4 роки	денна та заочна / 1 рік
Перелік сертифікатів та вступних випробувань	<ul style="list-style-type: none"> українська мова та література; історія України (профілюючий); світова література / іноземна мова. 	<ul style="list-style-type: none"> іноземна мова; співбесіда за фахом.

Напрямок підготовки: Соціальна робота

ОКР	Бакалавр	Магістр
Форма і термін навчання	денна та заочна / 4 роки	денна та заочна / 1 рік
Перелік сертифікатів та вступних випробувань	<ul style="list-style-type: none"> українська мова та література; історія України (профілюючий); географія / іноземна мова. 	Ліцензування магістратури буде здійснено після першого випуску бакалаврів.

Я – соціальний педагог

У 2009 році я вступила до лав Слов'янського державно-педагогічного університету, який згодом змінив назву на Донбаський державний педагогічний університет. Кожного дня я переконалась, що зробила правильний вибір, обравши спеціальність «Соціальна педагогіка». Протягом навчання, на шляху зустрічались не просто викладачі, які навчали нас професійним премудростям, вони були радниками та близькими старшими товаришами. Саме тому, я сприймаю свій університет, як «школу життя».

Кожний викладач неповторний. Обираючи свій метод викладання, вони занурювали нас у світ соціальної педагогіки, розкривали нам сутність речей. Саме тому це були найцікавіші пари, адже уміле викладання предмету – запорука знання студента.

Великого значення мала практика, яку ми проходили протягом п'яти років навчання у дев'яти видах освітніх закладів та соціальних служб. Мали можливість два рази на рік відточувати свою майстерність на практиці, я чекала на неї з нетерпінням. Кожна з них запам'яталась мені окремо. Будь-яка з соціально-педагогічних практик – неповторна, не схожа на іншу. Це – найцінніший досвід, який я накопичувала протягом навчання.

Велика увага приділяється різноманітним заходам, що значно впливає на творчу складову студента. Участь у проєктах, конкурсах та виступи на святах, розкрили мої творчі якості та дозволили максимально соціалізуватись. Зараз у професійній соціально-педагогічній діяльності, зіткнувшись із труднощами, я використовую ті поради, що давали мої наставники протягом навчання.

Дуже важко було усвідомити, що стіни рідного факультету доведеться ось-ось покинути, втім, набути знання дозволили мені впевнено дивитись у майбутнє. З великим теплом у серці я згадую всі приємні моменти і ловлю себе на думці, що із задоволенням пройшла б цей шлях ще раз. Дякую Вам, мої любі викладачі!

С.Котовська, випускниця 2014 р. спеціальності «Соціальна педагогіка»

Напрямок підготовки: Практична психологія

ОКР	Бакалавр	Спеціаліст
Форма і термін навчання	денна та заочна / 4 роки	денна та заочна / 1 рік
Перелік сертифікатів та вступних випробувань	<ul style="list-style-type: none"> українська мова та література; біологія (профілюючий); історія України / іноземна мова. 	<ul style="list-style-type: none"> фахове вступне випробування.

Я – практичний психолог

Психологія. Многим людям интересна эта наука. Психолог – одна из немногих профессий, которая по жизни принесет много пользы, и не важно, будет ли человек работать по специальности или нет. Погружаясь в тонкости психологии, я осознавала, что изучать ее приятней вдвойне с преподавательским составом моего «педфака». По моему скромному мнению, университет – это не просто место, где мы получаем знания, это настоящая школа жизни, в которой мы учимся на своих ошибках. Благо, многие ошибки мне прощали. Быть может потому, я осталась преданным фанатом факультета, который мне позволил стать той, кто я есть сейчас.

Воспитатель, специалист по социальной работе, психолог – мои записи в трудовой книжке. Эти специальности выпускает мой факультет, я пробовала себя везде и мне ни

разу не было сложно. Приходя впервые на работу, я понимала, что знания, полученные в университете, позволяют мне выполнять свои функциональные обязанности на должном уровне, за что спасибо моим преподавателям.

К счастью, в моей университетской жизни были наставники, которые заставили поверить в себя. Меня хвалили, пусть с авансом, но этим-то и подталкивали к совершенствованию. Это люди, чья оценка для меня наиболее важна, которые не перестают удивлять и становятся примером. Есть преподаватели, чья жизненная энергия даст фору первокурсникам всем вместе взятым. Я могла бы говорить о них много, но на это нужна отдельная статья. Я уверена, что не устану повторять – мой факультет самый лучший.

А. Богаткина, випускниця 2012 г. спеціальності «Практична психологія»

Більш детальну інформацію можна отримати в приймальній комісії університету та в деканаті факультету за адресою: 84112, Донецька область, м. Слов'янськ, пров. Калініна, буд. 1 **або за телефонами:** (06262) 24606 – деканат факультету дошкільної освіти та практичної психології; (06262) 39750 – приймальна комісія.

Адреса офіційного сайту: www.slavdpu.dn.ua **Е-mail:** sdpy-dopp@mail.ru.

<p>Мудрість виховання. Газета для батьків дітей дошкільного віку №26, 01 жовтня 2014 року</p>	<p>Свідоцтво про державну реєстрацію ДЦ № 1924 від 5 грудня 2002 року. Засновник: Ізіомський М.В. Видавець: факультет дошкільної освіти та практичної психології ДВНЗ «Донбаський державний педагогічний університет» Газета розповсюджується безкоштовно Наклад 500 примірників</p>	<p>Редакційна колегія: Відповідальний редактор: Крайнова Л.В. Редактори: Георгян Н.М., Дмитерко Н.В. Технічний секретар: Савченко М.В. Адреса редакції: Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Калініна, 1. Е-mail: slavdpu-do@mail.ru Тел.: (06262) 2-43-42</p>
---	--	---